

"Herre, jag kan inte be!"

Du har skrivit till mig: "Att be är att tala med Gud. Men om vad?" Om vad? Om honom och om dig, om glädjeämnen och bekymmer, om framgångar och motgångar, om höga mål och vardagliga sorger ... Om dina svagheter. Tacksägelser och böner. Att älska och att sona. I korthet: att lära känna honom och dig själv, att "umgås".
(Vägen, nr. 91)

24 oktober

Hur skall man be? Jag misstar mig knappast när jag vågar hävda att det finns många, oändligt många, sätt att be. Men för oss alla önskar jag Guds barns äkta bön, inte hycklarnas tomma prat, vilka får höra Jesus säga: *Inte alla som säger: Herre, herre, till mig skall komma in i himmelriket.* De som drivs av hyckleriet kan kanske uppnå *bönens ljud* - skrev den helige Augustinus - *men inte dess röst, för de saknar liv* och de saknar iveren att göra Faderns vilja. Må vårt rop "Herre" förenas med en verkningsfull önskan att omsätta i handling de ingivelser som den helige Ande väcker till liv i vår själ. (...)

Jag har aldrig tröttnat på att tala om bön, och med Guds nåd kommer jag aldrig att göra det. På 1930-talet, när jag som då var en ung präst uppsöktes av personer ur alla möjliga livssituationer - studenter, arbetare, friska och sjuka, rika och

fattiga, präster och lekmän - som försökte följa Herren på närmare håll, gav jag dem alltid detta råd: Be. Och om någon svarade: "Jag vet inte ens hur jag skall börja", föreslog jag att han skulle försätta sig i Herrens närvaro och ge uttryck för sin oro, sin bedrövelse, med samma klagan: "Herre, jag kan inte!" Och ur dessa ödmjuka och förtroliga samtal tog många gånger ett nära umgänge med Kristus form, ett ständigt samtal med Honom. (Guds vänner, nr. 243-244)
